

A man with white hair and a beard is shown in profile, focused on painting a marionette. He is using a thin brush to apply paint to the puppet's eye. The marionette is a young boy with a dark cap and a white shirt with dark suspenders. The scene is set in a workshop with various tools and a lit lantern in the background, creating a warm, intimate atmosphere.

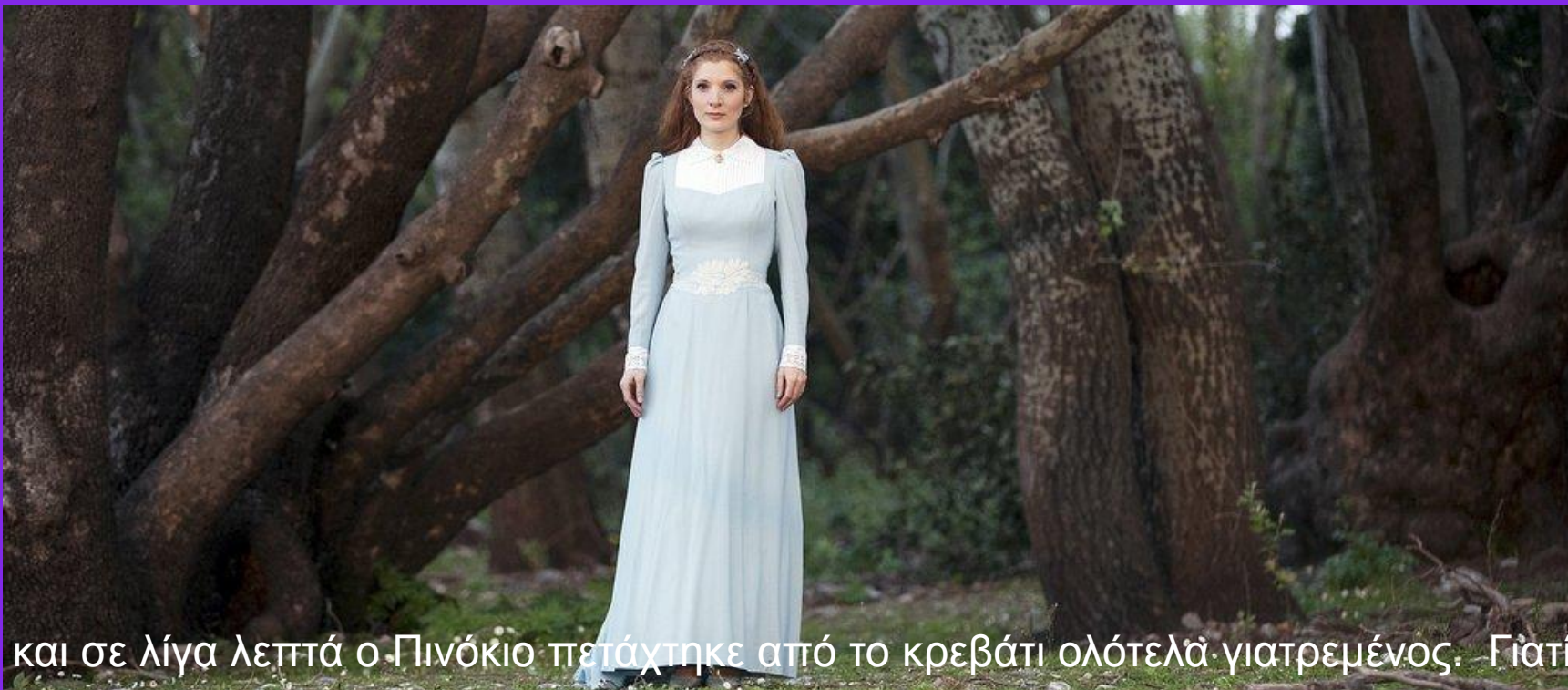
Οι περιπέτειες του Πινόκιο Η ιστορία μιας μαριονέτας

Συγγραφέας: Κάρλο Κολόντι

Μετάφραση: Ευρυδίκη Αμανατίδου

Θα διαβάσουμε ένα απόσπασμα από το **κεφάλαιο 17**, όπου:

«ο Πινόκιο τρώει τη ζάχαρη, μα δεν θέλει να πιεί το φάρμακο. Όταν όμως βλέπει τους νεκροθάφτες να έρχονται να τον πάρουν, τότε το πίνει. Μετά λέει ένα ψέμα, και για τιμωρία μεγαλώνει η μύτη του.»

.....Κι έτσι έγινε και σε λίγα λεπτά ο Πινόκιο πετάχτηκε από το κρεβάτι ολότελα γιατρεμένος. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι οι ξύλινες μαριονέτες έχουν το καλό να αρρωσταίνουν σπάνια και να γιατρεύονται πολύ γρήγορα. Και η Νεράιδα, βλέποντάς τον να τρέχει και να κάνει σκέρτσα μέσα στην κάμαρη ευκίνητος και χαρούμενος σαν το πρωτόβγαλο πετεινάρι, του είπε: «Λοιπόν, αλήθεια σου έκανε καλό το φάρμακό μου;»

«Και πιο πάνω από καλό! Με ξαναγέννησε!»

«Τότε λοιπόν, γιατί έκανες τόσα νάζια μέχρι να το πιεις;»

«Γιατί όλα τα παιδιά έτσι είμαστε! Φοβόμαστε πιο πολύ το φάρμακο από την αρρώστια».

«Κρίμα! Τα παιδιά θα έπρεπε να ξέρουν ότι ένα καλό φάρμακο, αν το πάρουν έγκαιρα, μπορεί να τα σώσει από μια σοβαρή αρρώστια ή ακόμα κι από τον θάνατο...»

«Α! Την άλλη φορά δεν θα χρειαστώ τόσα παρακάλια! Θα αρπάξω αμέσως το ποτήρι και θα το πιω...»

«Τώρα έλα εδώ κοντά μου και πες μου πώς έγινε και βρέθηκες στα χέρια των ληστών».

«Κατά πώς έγινε, ο κουκλοπαίχτης ο Φαγοφωτιάς μου έδωσε πέντε χρυσά νομίσματα και μου είπε: “Πάρτα και πήγαινέ τα στον μπαμπά σου!”».

Εγώ όμως συνάντησα στον δρόμο μου μια Αλεπού και έναν Γάτο, δυο καθώς πρέπει άτομα, που μου είπαν: “Θέλεις να κάνεις αυτά τα νομίσματα να γίνουν χίλια και δύο χιλιάδες; Έλα μαζί μας και θα σε πάμε στο Χωράφι των Θαυμάτων”. Κι εγώ συμφώνησα να πάμε. Κι εκείνοι είπαν: “Ας σταματήσουμε εδώ στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας και μετά τα μεσάνυχτα ξεκινάμε ξανά”. Κι όταν ξύπνησα, δεν τους βρήκα, γιατί είχαν φύγει. Οπότε κι εγώ άρχισα να περπατάω μέσα στη νύχτα, που ήταν θεοσκοτεινή, και γι’ αυτό συνάντησα στον δρόμο μου δύο ληστές ντυμένους με σακιά από αυτά που βάζουμε μέσα το κάρβουνο κι αυτοί μου είπαν: “Δώσε τα λεφτά σου”. Κι εγώ είπα: “Δεν έχω”. Γιατί είχα κρύψει τα χρυσά νομίσματα στο στόμα, και ένας από τους ληστές προσπάθησε να βάλει τα χέρια του στο στόμα μου, κι εγώ με μια δαγκωματιά τού έκοψα το χέρι και μετά το έφτυσα, αλλά αντί για χέρι έφτυσα μια γατίσια πατούσα. Κι οι ληστές να τρέχουν ξοπίσω μου, κι εγώ όπου φύγει φύγει, μέχρι που με έφτασαν και με έδεσαν από τον λαιμό σε ένα δέντρο εκείνου του δάσους λέγοντας: “Αύριο θα γυρίσουμε και θα σε βρούμε πεθαμένο και με το στόμα ανοιχτό, κι έτσι θα σου πάρουμε τα χρυσά νομίσματα που έκρυψες κάτω από τη γλώσσα”».

- «Και τώρα πού τα έχεις τα νομίσματα;» τον ρώτησε η Νεράιδα.
- «Τα έχασα!» απάντησε ο Πινόκιο.
- Είπε όμως **ψέματα**, γιατί τα είχε στην τσέπη. Με το που είπε το **ψέμα**, η μύτη του, που ήταν ήδη μεγάλη, μεγάλωσε αμέσως άλλα δύο δάχτυλα.

- «Και πού τα έχασες;»
- «Στο δάσος εδώ κοντά».
- Με αυτό το **δεύτερο ψέμα**, η μύτη συνέχισε να μεγαλώνει.
- «Αν τα έχασες στο διπλανό δάσος» είπε η Νεράιδα «θα τα ψάξουμε και θα τα βρούμε.
- Γιατί ό,τι χάνεται στο διπλανό δάσος, πάντα ξαναβρίσκεται».

«Α! Τώρα που καλοθυμάμαι» απάντησε η μαριονέτα παριστάνοντας τον χαζό «τα τέσσερα νομίσματα δεν τα έχασα, αλλά, χωρίς να το καταλάβω, τα κατάπια την ώρα που έπινα το φάρμακό σας».

Με αυτό το **τρίτο ψέμα**, η μύτη μεγάλωσε με τόσο παράξενο τρόπο που ο καημένος ο Πινόκιο δεν μπορούσε να γυρίσει ούτε από εδώ ούτε από εκεί.

Αν γυρνούσε από εδώ, χτυπούσε τη μύτη στο κρεβάτι ή στα τζάμια του παράθυρου, αν γυρνούσε από εκεί, τη χτυπούσε στους τοίχους ή στην πόρτα της κάμαρης, αν σήκωνε λίγο πιο ψηλά το κεφάλι, κινδύνευε να βγάλει κανένα μάτι στη Νεράιδα.

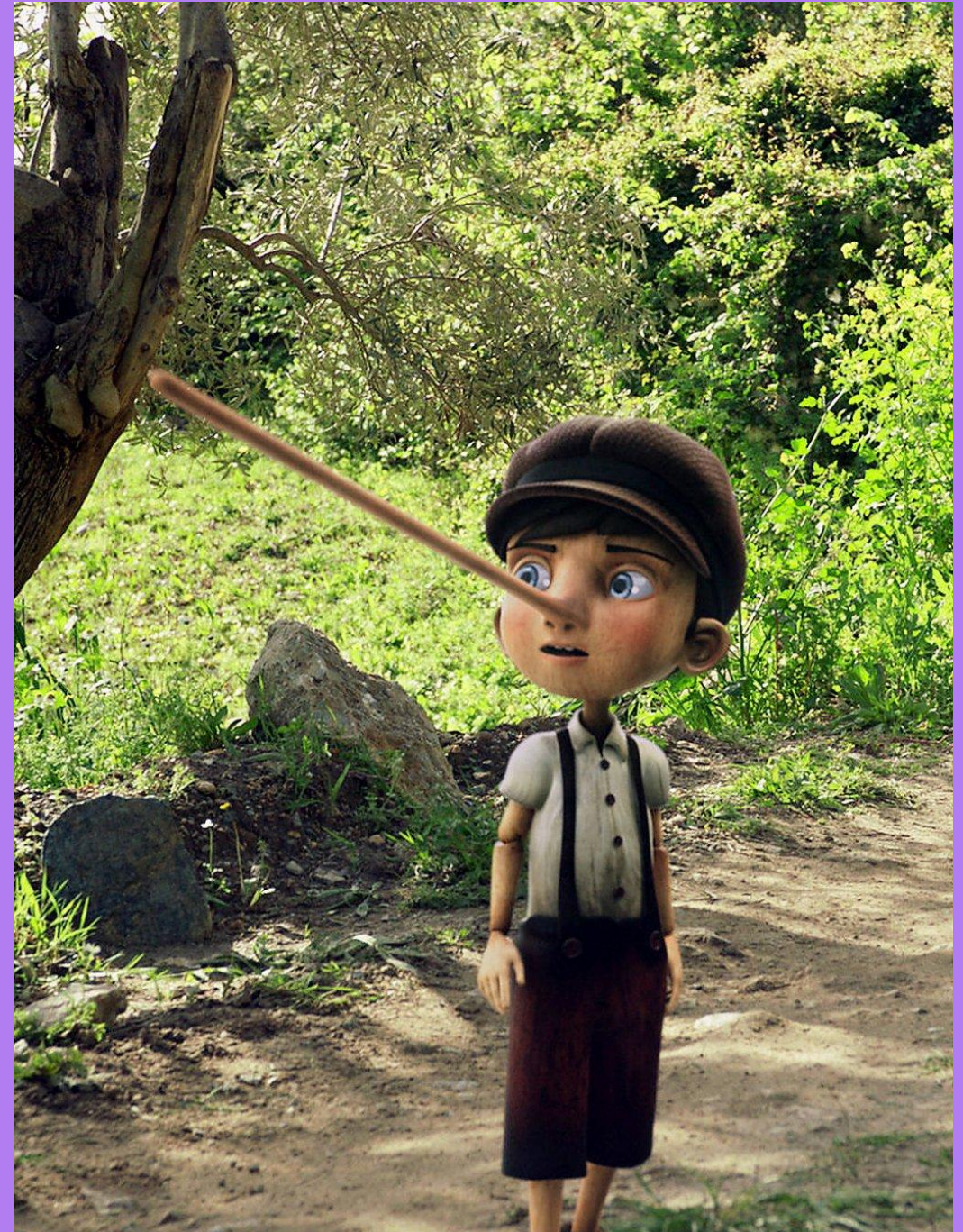
Και η Νεράιδα τον κοιτούσε και γελούσε.

«Γιατί γελάτε;» τη ρώτησε η μαριονέτα μπερδεμένη και σκεφτική, που η μύτη της μεγάλωνε και μόνο που την κοιτάζεις.

«Γελάω με το ψέμα που είπες».

«Και πώς ξέρετε ότι είπα ψέμα;»

«Τα ψέματα, αγόρι μου, τα καταλαβαίνει κανείς αμέσως, γιατί είναι δύο ειδών: υπάρχουν τα ψέματα που έχουν κοντά πόδια και τα ψέματα που έχουν μεγάλη μύτη. Το δικό σου ψέμα είναι ακριβώς από εκείνα που έχουν μεγάλη μύτη». Ο Πινόκιο, μη ξέροντας πια πού να κρυφτεί από την ντροπή του, προσπάθησε να το σκάσει από το δωμάτιο, αλλά δεν τα κατάφερε. Η μύτη του είχε μεγαλώσει τόσο που δεν χωρούσε πια από την πόρτα.

**Η αποστολή σας είναι να συνεχίσετε την ιστορία
και να δώσετε το δικό σας τέλος.**

**Μπορείτε να επινοήσετε ένα αστείο τέλος,
ή ένα λυπητερό τέλος, ή ένα σοβαρό τέλος,
ή ό,τι άλλο προτιμάτε!**

- Τι πιστεύετε ότι έγινε μετά;
- Βοήθησε κάποιος τον ψεύτη Πινόκιο;
- Ο Πινόκιο έμεινε για πάντα με μία τεράστια μύτη;

Μπράβο σας, παιδιά! 😊

Είσαστε καταπληκτικοί παραμυθάδες!!!

Ποιο τέλος σας άρεσε περισσότερο;
Θέλετε να ψηφίσετε;

Ας δούμε τώρα και το τέλος της
σκηνής,
όπως την έγγραψε ο Κάρλο Κολόντι

Όπως μπορείτε να φανταστείτε, η Νεράιδα άφησε τη μαριονέτα να κλαίει και να χτυπιέται τουλάχιστον μισή ώρα εξ αιτίας της μύτης που δεν χωρούσε να περάσει από την πόρτα της κάμαρης.

Και το έκανε για να της δώσει ένα καλό μάθημα και για να διορθώσει το μεγάλο της ελάττωμα να λέει ψέματα, το μεγαλύτερο ελάττωμα που θα μπορούσε να έχει ένα παιδί. Μα όταν την είδε παραμορφωμένη και με τα μάτια πεταγμένα από τις κόχες από τη μεγάλη της απελπισία, τότε, από συμπόνια, χτύπησε τα χέρια της μεταξύ τους και από το παράθυρο μπήκαν στην κάμαρη μια χιλιάδα πουλιά που τα έλεγαν Τρυποκάρυδους, τα οποία κάθισαν στη μύτη του Πινόκιο και άρχισαν να την τσιμπούν τόσο που σε λίγα λεπτά εκείνη η τεράστια και εξωφρενική μύτη γύρισε στις κανονικές της διαστάσεις.

«Τι καλή που είσαστε, Νεράιδα μου» είπε η μαριονέτα σκουπίζοντας τα μάτια «και πόσο σας αγαπώ!»
«Κι εγώ σε αγαπάω» απάντησε η Νεράιδα «κι αν θέλεις να μείνεις μαζί μου, θα είσαι ο αδελφούλης μου κι εγώ η καλή σου αδελφούλα...» «Θα έμενα ευχαρίστως... αλλά ο καημένος μου ο μπαμπάς;»
«Τα σκέφτηκα όλα. Έχω στείλει ήδη να τον ειδοποιήσουν τον μπαμπά σου. Και προτού νυχτώσει, θα είναι εδώ». «Αλήθεια;» φώναξε ο Πινόκιο πηδώντας από τη χαρά του. «Τότε, Νεραϊδούλα μου, αν δεν σας πειράζει, θα ήθελα να τον προϋπαντήσω. Δεν βλέπω την ώρα να δώσω ένα φιλί σε εκείνον τον φτωχό γερούλη που έχει υποφέρει τόσα για μένα!» «Πήγαινε, αλλά πρόσεχε μη χαθείς. Να πάρεις τον δρόμο του δάσους, και είμαι σίγουρη ότι θα τον συναντήσεις.

Και η ιστορία συνεχίζεται....